

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник в Першому Президентстві

Навчатися в священстві

Якщо ви будете старанними і слухняними у священстві, скарби духовного знання виллюються на вас.

Я вдячний за можливість бути з вами на цих зборах священства Бога. Цього вечора ми зібралися в багатьох різних місцях і кожен знаходиться на своєму місці служіння у священстві. Проте, якими б не були наші обставини, у нас є спільна потреба. Вона полягає в тому, щоб вивчати наші обов'язки у священстві і зростати в нашій здатності виконувати їх.

Я гостро відчував цю потребу, коли був дияконом. Я жив у крихітній філії Церкви в Нью-Джерсі на східному узбережжі Сполучених Штатів. Я був єдиним дияконом у тій філії—не лише єдиним активним дияконом, але і по списку. Мій старший брат, Тед, був єдиним учителем. Він сьогодні тут.

Поки я ще був дияконом, моя сім'я переїхала до Юти. Там я знайшов три чудові складові, які прискорили моє зростання у священстві. Перша—це президент, який знав, що має сидіти на зборах ради з членами його кворуму. Друга—це міцна віра в Ісуса Христа, яка привела до великої любові, про яку ми чули, любові один до одного. І третя—це спільне переконання, що

нашою найголовнішою метою у священстві була праця заради спасіння людей.

Справа була не в тому, що приход був добре встановлений. Присутнє в тому приході могло існувати будь-де, у будь-якому підрозділі Церкви, де б ви не знаходилися.

Ці три складові можливо настільки присутні у вашому досвіді, пов'язаному зі священством, що ви ледь помічаєте їх. Хтось інший, можливо, не так сильно відчуває потребу в зростанні, тому ці складові залишаються для вас невидимими. У будь-якому випадку, я молюся, щоб Дух допоміг мені зробити їх зрозумілими і привабливими для вас.

Мета мого виступу про ці три сприятливі для зростання у священстві складові—це заохотити вас цінувати і використовувати їх. Якщо ви так зробите, ваше служіння стане кращим. І якщо його звеличувати, ваше служіння у священстві благословить дітей Небесного Батька більше, ніж зараз здається для вас можливим.

Я побачив першу з них, коли мене привітали у кворумі священників, де нашим президентом був

єпископ. Для вас, можливо, це проста і незначна річ, але мені це дало відчуття сили священства, яке з тих пір назавжди змінило моє служіння у священстві. Це почалося з того, як він вів нас.

Наскільки я міг сказати, він ставився до думок молодих священників, наче це були наймудріші чоловіки світу. Він чекав, доки не висловиться кожен, хто хотів висловитися. Він слухав. І коли він приймав рішення щодо того, що слід було зробити, мені здавалося, що Дух підтверджував ці рішення і нам і йому.

Зараз я розумію, що я відчував те, що мається на увазі в Писаннях, де сказано, що президент має сидіти на раді з членами свого кворуму¹. І багато років потому, коли я був єпископом з моїм кворумом священників, і вони і я навчалися того, чого я навчився, коли був молодим священником.

Через двадцять років, коли я був єпископом, у мене була можливість побачити ефективність ради, яка проводилася не просто у будинку зборів, але також і в горах. Під час заходу, який проводився в суботу, член нашого кворуму загубився у лісі і його не могли знайти всю ніч. Наскільки ми розуміли, він був один, без теплого одягу, їжі чи притулку. Ми безуспішно шукали його.

Я пам'ятаю, що ми всі помолилися, кворум священників і я, і потім я попросив кожного висловитися. Я уважно слухав і мені здалося, що вони теж слухають один одного. Через деякий час на нас зійшло відчуття спокою. Я відчув, що член нашого кворуму, який загубився, був десь у безпечному місці і сухий.

Мені стало ясно, що мав і чого не мав робити кворум. Коли люди, які знайшли його, описали ту частину лісу, де він знайшов притулок, мені

це описання здалося знайомим. Але більшим чудом для мене було бачити віру об'єднаної ради священства в Ісуса Христа, яка сприяла надходженню одкровення до чоловіка із ключами священства. У той день сила священства у кожного з нас зросла.

Другий ключ до зростання знання—це любов один до одного, яка приходить від великої віри. Я не впевнений, що приходить спочатку, але обидві складові здаються присутніми там, де відбувається значне і швидко навчання в священстві. Джозеф Сміт навчив нас цього своїм прикладом.

У ранні дні Церкви цього розподілу, він отримав заповідь від Бога зміцнити силу у священстві. Він отримав настанову організувати школи для носіїв священства. Господь поставив вимогу, щоб там була любов один до одного серед тих, хто мав навчати і кого мали навчати. Ось слова Господа про створення місця для навчання священства і яким воно буде для тих, хто буде там навчатися:

“Організуйте себе... встановіть дім... навчання, ... дім порядку...”

Призначте з-поміж себе вчителя, і нехай не всі будуть промовцями водночас; але нехай усі говорять по черзі, і нехай усі слухають його

висловлювання, щоб коли всі висловляться, усі могли бути наставленими всіма, і щоб кожна людина мала рівні привілеї”².

Господь описує те, що як ми вже бачили, є силою ради або класу священства, яка сприяє отриманню одкровення від Духа. Одкровення—це єдиний спосіб, яким ми можемо знати, що Ісус є Христос. Ця велика віра—це перший щабель на драбині, якою ми піднімаємося у вивченні принципів євангелії.

У 88 розділі Учення і Заповітів, у віршах 123 і 124 Господь робить наголос на любові один до одного і на тому, щоб припинити знаходити вади один у одного. Кожен міг навчатися у школі священства, встановленій Господнім пророком, якщо із піднятими руками укладав завіт, бути “другом та братом... в узах любові”³.

Сьогодні ми не практикуємо той порядок, але де б я не спостерігав дивовижний прогрес у навчанні священства, там завжди були присутні узи любові. Знову ж таки, я бачив це і як причину і як наслідок вивчення євангельських істин. Любов сприяє присутності Святого Духа, який підтверджує істину. І радість від вивчення божественних істин створює любов у серцях людей, які разом навчаються.

Протилежне також є істинним. Розлад чи заздрощі зменшують здатність Святого Духа навчати нас і зменшують нашу здатність отримувати світло й істину. А неприємні почуття, які обов'язково йтимуть слідом, містять насіння ще більшого розладу і причепливості серед тих, хто сподівався чогось навчитися і не отримав цього.

Серед носіїв священства, які добре навчаються разом, завжди, на мою думку, є чудові миротворці. Ви бачите таке примирення на уроках священства і на радах. Це дар миротворця допомагати людям знаходити спільну мову, коли інші бачать відмінності. Це дар миротворця допомагати людям бачити чийсь слова як вклад, а не виправлення когось.

Якщо є достатньо чистої любові Христа і бажання бути миротворцями, єдність на радах священства і на уроках є досяжною. Для цього вимагається терпіння і смирення, але я бачив, як це досягається навіть тоді, коли виникають складні питання, і люди, присутні на радах чи на уроках, мають дуже різний світогляд.

В прийнятті рішень у кворумах можна досягти високих стандартів, встановлених Господом для носіїв священства. Це можливо тоді, коли є велика віра і любов і немає суперечок. Ось що вимагається Господом для того, щоб Він міг схвалити наші рішення: “І кожне рішення, ухвалене тим чи іншим кворумом, має прийматися одностайним голосуванням членів кворумів, тобто кожний член в кожному кворумі має бути згодним з його рішеннями для того, щоб зробити їхні рішення однаковими за владою або чинністю”⁴.

Третя складова навчання у священстві приходить із спільним переконанням щодо того, заради

чого Господь дав нам благословення мати і застосовувати Його священство і довіряє його нам. Це щоб ми працювали заради спасіння людей. Це спільне переконання приносить у наші кворуми єдність. Ми можемо починати навчатися цьому із оповіді, яка міститься в Писаннях про те, як нас, духовних синів, готували ще до народження мати цю рідкісну честь—бути носіями священства.

Говорячи про тих, кому дається велика довіра священства у цьому житті, Господь сказав: “Навіть до того, як вони народилися, вони з багатьма іншими отримали свої перші уроки у світі духів, і їх було підготовлено, щоб народитися в належний час Господа, щоб трудитися в Його винограднику для спасіння душ людських”⁵.

У священстві ми розділяємо цей священний обов’язок—трудитися для душ людських. Ми маємо робити більше, ніж просто дізнаватися, що це наш обов’язок. Це має настільки глибоко проникнути у наші серця, щоб ні численні вимоги до нас в період розквіту нашого життя, ні випробування, які приходять з віком, не відвернули нас від цієї мети.

Не так давно я відвідав одного первосвященника у нього вдома. Він уже не здатний приходити на наші

збори кворуму. Він живе один. Його прекрасна дружина померла і його діти живуть далеко від нього. Час і хвороба обмежують його здатність служити. Він все ще робить вправи із підніманням тягарів, щоб підтримувати залишки його колись значної сили.

Коли я увійшов у його дім, він піднявся, полишивши свій ходунок, щоб привітати мене. Він запросив мене сісти у крісло біля нього. Ми говорили про нашу щасливу співпрацю в священстві.

Потім із сильним занепокоєнням він запитав мене: “Чому я ще живу? Чому я ще тут? Я нічого не можу робити”.

Я сказав йому, що він робить щось для мене. Він надихає мене своєю вірою і любов’ю. Навіть під час нашого короткого візиту він дав мені бажання стати кращим. Його приклад рішучості робити щось важливе, надихнув мене бути ще стараннішим у служінні іншим і Господу.

Але через сум в його голосі і вираз його очей я відчував, що не дав відповіді на його запитання. Він все ще хотів знайти відповідь на запитання, чому Бог дозволяє йому жити з такими обмеженнями в його здатності служити.

З притаманною йому великодушністю він подякував мені за те, що

я відвідав його. Коли я піднявся, з іншої кімнати вийшла медсестра, яка приходить до нього щодня на кілька годин. Під час нашої з ним розмови він трохи розповів мені про неї. Він сказав, що вона була чудова. Більшу частину свого життя вона жила серед святих останніх днів, але все ще не була членом Церкви.

Вона провела мене до дверей. Вказавши на неї, він із посмішкою промовив: “Бачиш, я не можу нічого не робити. Я працюю над тим, щоб вона христилася в Церкві, але це поки що не подіяло”. Вона усміхнулася йому і мені. Я вийшов і повернув до свого будинку, який був неподалік.

Я зрозумів, що відповіді на його запитання були давно посіяні в його серці. Цей доблесний первосвященик намагався виконувати свій обов’язок, якому його десятиліттями навчали у священстві.

Він знав, що єдиний спосіб для тієї молоді жінки отримати благословення спасіння через євангелію Ісуса Христа, був укласти завіт через обряд хрищення. Його навчали згідно із завітами усі президенти кожного кворуму, від дияконів до первосвящеників.

Він пам’ятав і відчував свою власну клятву і завіт у священстві. Він все ще дотримувався їх.

Він був свідком і місіонером для Спасителя, куди б не завело його життя. Це вже було в його серці. Бажанням його серця було те, щоб її серце змінилося завдяки Спокуті Ісуса Христа через дотримання священних завітів.

Його час, проведений у школі священства в цьому житті, буде відносно коротким у порівнянні з вічністю. Але навіть у цей короткий проміжок часу він відмінно опанував

предмет, який стосувався вічності. Він візьме з собою, куди б Господь не покликав його, ці уроки священства вічної цінності.

Ви маєте не лише з ентузіазмом вивчати свої уроки священства в цьому житті, але й з оптимізмом дивитися на можливості. Деякі з нас можуть власними думками обмежувати свою здатність засвоїти те, що Господь пропонує нам у служінні Йому.

Один юнак залишив своє маленьке село в Уельсі на початку 40-х років дев'ятнадцятого століття, почув апостолів Бога і приєднався до царства Бога на землі. Він переплив із сьвятими до Америки і з візком здійснив перехід рівнинами на захід. Він був у групі святих, яка прийшла в цю долину після групи Бригама Янга. Його служіння у священстві включало розчищення і освоєння землі для ферми.

Він задешево продав ферму, щоб поїхати на місію для Господа у пустиню, на місці якої зараз знаходиться штат Невада, де мав доглядати овець. Звідти його покликали

на іншу, заокеанську місію, у те саме село, яке він полишив бідняком, щоб слідувати за Господом.

В усьому цьому він знайшов можливість навчатися зі своїми братами в священстві. Будучи сміливим місіонером, в Уельсі він пройшов стежкою до літньої резиденції чоловіка, який чотири рази був прем'єр-міністром Англії, щоб запропонувати йому євангелію Ісуса Христа.

Цей визначний чоловік запросив його до свого особняка. Він був випускником Ітонського коледжу та Оксфордського університету. Місіонер поговорив з ним про походження людини, центральну роль Ісуса Христа в історії світу і навіть про майбутнє націй.

Під кінець тієї розмови хазяїн відхилив запрошення прийняти хрищення. Але коли вони розійшлися, той лідер однієї із великих імперій світу запитав смиренного місіонера: "Де ти отримав свою освіту?" Той відповів: "У священстві Бога".

Може, до вас приходили іноді думки, наскільки кращим було б ваше життя, якби вас лише

прийняли навчатися до певного хорошого навчального закладу. Я молюся, щоб ви побачили велич любові Бога до вас і грандіозність можливості, яку Він вам дав, бути зарахованими до Його школи священства.

Якщо ви будете старанними і слухняними у священстві, скарби духовного знання виллються на вас. Ви будете зростати у своїй силі протистояти злу і проголошувати істину, яка веде до спасіння. Ви знайдете радість у щасті тих, кого ви ведете до піднесення. Ваша сім'я стане місцем навчання.

Я свідчу, що ключі священства були відновлені. Президент Томас С. Монсон має і застосовує ті ключі. Бог живе і досконало вас знає. Ісус Христос живе. Вас було обрано для цієї честі—бути носіями святого священства. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення і Завіти 107:87.
2. Учення і Завіти 88:119, 122.
3. Учення і Завіти 88:133.
4. Учення і Завіти 107:27.
5. Учення і Завіти 138:56.

